

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 225/20
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Горана Савића, председника већа, судије Вере Тешић и судије Бранке Жерајић, чланова већа, у правној ствари тужиоца КОМУНАЛНО ПРЕДУЗЕЋЕ ЕКО-ДИМ ДОО, Београд, из Београда, улица Цвијићева број 22, кога заступа Золтан Талаи, адвокат из Београда, против туженог УГОСТИТЕЉСКО ТУРИСТИЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ КАШТЕЛ АД Ечка из Ечке, улица Новосадска број 7, кога заступа Владимир Стојиљковић, адвокат из Зрењанина, ради исплате – вредност спора 10.000,00 динара у поступку по жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Зрењанину П 100/19 од 28.10.2019. године у седници већа одржаној дана 28.01.2021. године, у седници већа одржаној 28.01.2021. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Зрењанину П 100/19 од 28.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Зрењанину П 100/19 од 28.10.2019. године, у ставу I укинута је у целости решење о извршењу Привредног суда у Зрењанину бр. ИИв 126/19 од 18.03.2019. године. Ставом II одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени плати дуг у износу од 10.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.09.2016. године па до исплате, као и накнаду у износу од 20.000,00 динара за кашњење у испуњењу новчане обавезе. Ставом III обавезан је тужилац да у року од 8 дана плати туженом износ од 28.300,00 динара на име накнаде трошкова поступка.

Против наведене пресуде благовремену и дозвољену жалбу изјавио је тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права као и одлуке о трошковима поступка. У образложењу жалбе оспорава правни став првостепеног суда да је у конкретном случају потраживање тужиоца застарело позивајући се на члан 312. Закона о облигационим односима на који начин је тужилац поступио у складу са законском обавезом те је више уплаћена средства за које тужени није навео по ком основу плаћа усмерио на затварање најстарије обавезе поштујући правила урачунавања на који начин је дошло до делимичног плаћања обавезе па је дошло и до признања дуга у

смислу члана 387. Закона о облигационим односима, односно дошло је до прекида застарелости потраживања. У смислу жалбених навода предлаже да се побијано решење укине и врати првостепеном суду на поновни поступак или преиначи, усвоји тужбени захтев и обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде у границама одређеним чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018), Привредни апелациони суд, као другостепени, налази да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене апсолутно битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1- 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Није учињена ни битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. О битним чињеницама дати су јасни разлози и пресуда нема таквих недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Из списка предмета произилази да је поступак у овој правној ствари инициран подношењем предлога за извршење на основу веродостојне исправе дана 14.03.2019. године на основу кога је Привредни суд у Зрењанину донео решење о извршењу ИИВ 126/19 од 18.03.2019. године којим је обавезао туженог да плати тужиоцу, као извршном повериоцу, износ од 10.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.09.2016. године па до исплате, износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчане обавезе, као и трошкове поступка у износу од 7.300,00 динара. Против наведеног решења, тужени, као извршни дужник, је изјавио приговор којим је истакао приговор застарелости а имајући у виду да се потраживање односи на рачун бр. РА-0020/16 који је издат 04.02.2016. године а доспео за плаћање 22.02.2016. године, обзиром да је предлог за извршење поднет 14.03.2019. године, из чега следи да је потраживање тужиоца застарело. Поступак је настављен као по приговору против платног налога те је достављен парничном одељењу Привредног суда у Зрењанину.

У наставку парничног поступка тужилац је остао код тужбе и тужбеног захтева оспоравајући приговор застарелости из чега следи да основаност тужбеног захтева зависи од оцене основаности застарелости.

Наиме пред првостепеним судом је утврђено да су парничне странке биле у пословном односу на основу кога је тужилац пружао услуге туженом хемијског прања, одржавања система кухињске вентилације и томе сличне услуге. За извршене услуге тужилац је туженом испоставио рачун број РА 020/16 од 05.02.2016. године којим су фактурисане услуге одржавања система кухињске вентилације канала, вентилатора и филтера хаубе а који гласи на износ од 18.000,00 динара са валутом плаћања 22.02.2016. године. Тужени је рачун евидентирао у својој пословној документацији а сходно Правилнику о организацији рачуноводства и рачуноводственим политикама донео је одлуку о отпису застарелих обавеза број 104 дана 26.07.2019. године на основу које је и отписана обавеза према овде тужиоцу по рачуну који чини предмет овог поступка у износу од 10.000,00 динара. Првостепени суд је као неспорно међу странкама утврдио да је тужени у корист тужиоца извршио уплате 2016. године у укупном износу од 29.600,00 динара на основу којих уплата се тужени није позивао на рачун који плаћа, односно није определио на које конкретне рачуне се те уплате односе, па је тужилац применом члана 312. Закона о облигационим односима затварао најстарије обавезе, на који начин је измирена и обавеза у износу од 8.000,00 динара, по рачуну који чини предмет овог поступка, на који начин је дана 12.09.2016. године као дана плаћања потраживање тужиоца према туженом по наведеном рачуну остао неизмирен у износу од 10.000,00 динара.

Првостепени суд је нашао да је потраживање тужиоца за износ од 10.000,00 динара, застарело имајући у виду да је од дана доспелости обавезе по наведеном рачуну, тј. од дана 22.02.2016. године до дана покретања овог поступка, тј. 14.03.2019. године протекао рок од три године предвиђен чланом 374 став 1 Закона о облигационим односима, а да се делимичним намирењем наведене обавезе применом правила о урачунавању не прекида застарелост, односно да није дошло до признања дуга у смислу члана 387. став 2. Закона о облигационим односима.

Правни став првостепеног суда у целости прихвата и Привредни апелациони суд.

Чланом 387. став 2. Закона о облигационим односима прописано је да се признање дуга може учинити не само изјавом повериоцу него и на посредан начин као што су давање отплате, плаћање камате и давање обезбеђења.

У конкретном случају није спорно да је тужени уплатама које су извршене 12.09.2016. године намирио остатак дуга по основу почетног стања те је измирио део утуженог рачуна који чини предмет овог поступка. Међутим, како се тужени није позивао на рачуне које плаћа односно није определио на које конкретне рачуне се те уплате односе, то следи да није дошло ни до прекида застарелости потраживања по наведеном рачуну јер тужени није дао недвосмислену вољу о признању дуга. Наиме, да би се радило о делимичном плаћању, односно давању отплате, које би могло имати карактер признања дуга па самим тим и последицу прекида застарелости, воља мора бити јасна и недвосмислена и мора се односити на тачно одређени дуг по одређеном рачуну чега у конкретном случају нема. Наиме тужени није признао дуг у одређеном износу по одређеном рачуну већ је наведена обавеза измирена применом правила урачунавања испуњења применом члана 312. Закона о облигационим односима, што се не може сматрати признањем дуга, али уколико би на такав начин била измирена застарела обавеза такав начин плаћања би представљао испуњење застареле обавезе као натуралне облигације.

Неосновано се у жалби указује да се признање дуга може учинити применом правила о урачунавању испуњења имајући у виду да члан 387. став 1. Закона о облигационим односима јасно прописује обавезу признања дуга, а што подразумева да се призна конкретан дуг у конкретном износу по конкретној обавези што у овом конкретном случају тужени није учињено.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета правилном применом члана 150, члана 153. став 1, члана 154. и члана 163. став 1-4 Закона о парничном поступку којом је обавезан тужени да тужиоцу накнади нужне трошкове поступка сходно АТ и ТТ у време настанка таксене обавезе.

У смислу изнетог одлучено је као у изреци применом члана 390. Закона о парничном поступку.

БЖ/СБ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Горан Савић, с.р.**

За тачност отправка